

Un impressionant retorn de les coses

En tot cicle hi ha un continu retorn de les coses, que apareixen i desapareixen per poder ser reconegudes i valorades; quelcom que no és causa només d'un ordre necessari. Ara bé, si en el què ens envolta hi ha una certa mecànica del reconeixement, aleshores quins drets té un cicle natural? Cal procurar garanties per al patrimoni immaterial? Tenen drets els morts? I les mortes?

Les obres d'Alejandro Cabrera i Carlotta Napolitano, Helena Freiría, Irene Gil Ramón i David Tena, Núria Inés Hernández, i Albert Tarrats aborden maneres en què les coses són tornades al present, sobre com les diferents formes de paisatge –natural, social, cultural– prenen de nou la paraula a partir de les anomalies i les carències. Intensificar una relació amb els objectes i la matèria, malgrat fer-ho a partir d'un moment d'absència o d'oblit, ha de permetre el reconeixement mutu entre els elements i qui els transita.

A Colòmbia, el riu Atrato ha estat recentment declarat un subjecte amb drets. Aquesta és una fita que inaugura un nou espai d'atenció sobre les coses: les situa en un procés viu en què llurs hàbits i accions mostren el seu caràcter cíclic, i en el qual és possible definir i redefinir els nostres béns comuns. En aquesta exposició, una perspectiva similar ha portat als artistes a subratllar la importància del què és temporal, gràcies a la interacció i a la imatge en moviment. La mirada audiovisual esdevé un acte de testimoniatge, però també de cura. Un intent d'unir contemplació i acció, en una reivindicació del que hi ha, del que hi hagué i del que hi haurà.

Alejandro Cabrera y Carlotta Napolitano

2km al sur. Km150: Sant Salvador de la Vedella

Alejandro Cabrera i Carlotta Napolitano ens transporten amb aquest treball a Sant Salvador de la Vedella, el desaparegut poble del Berguedà que va quedar submergit en construir-se l'embassament de la Baells entre els anys 1970 i 1974. L'únic element que encara es conserva de l'antic poble és el monestir benedictí i la corresponent església, construïda el segle XII. El testimoni d'en César articula el film documental en base al seu compromís amb l'entorn, tot fent palesa la degradació de l'edifici monacal. Alhora s'alerta sobre les alteracions sofertes, en un emplaçament on l'abandonament posa a prova el què és recuperable i què definitivament s'ha perdut.

Helena Freiría

La esposa de José Losada

Les làpides dels cementiris de Tintores (Orense) revelen l'absència dels noms propis de moltes de les dones que hi són enterrades. A les inscripcions de les tombes matrimonials s'hi pot llegir el nom i cognoms del marit, que solen anar acompanyats del complement "y esposa". Helena ha iniciat una investigació sobre aquesta exclusió, gairebé automàtica, del nom de les dones a les làpides i les ressonàncies

d'aquest fet en la consciència col·lectiva. La instal·lació audiovisual que resulta d'aquesta investigació crea un vincle entre la comunitat i el paisatge que corre paral·lel a la fràgil connexió entre el símptoma i la consciència. Pot ser la mort un moment per a un darrer reconeixement?

Irene Gil Ramón y David Tena

Aiguallum

Allà on els Pirineus toquen el mar, existeix una pràctica que és a punt de desaparèixer. *Aiguallum* és un projecte documental que pren com a punt de partida un dels últims vaixells del Cap de Creus que es dedica a l'encesa, un tipus de pesca que atrau el peix tot ajudant-se d'una font de llum. El metratge fa una aproximació meditativa, gairebé narcòtica, a l'experiència que viuen els pescadors durant les nits de vetlla que passen a la barca: la coreografia de moviments entrelaçats, els ritmes lumínics, el binomi que formen la natura i la màquina, el paisatge humà. Es dilueixen així també els límits entre l'observació i l'abstracció, entre el que es veu i el que no es veu.

Núria Inés Hernández

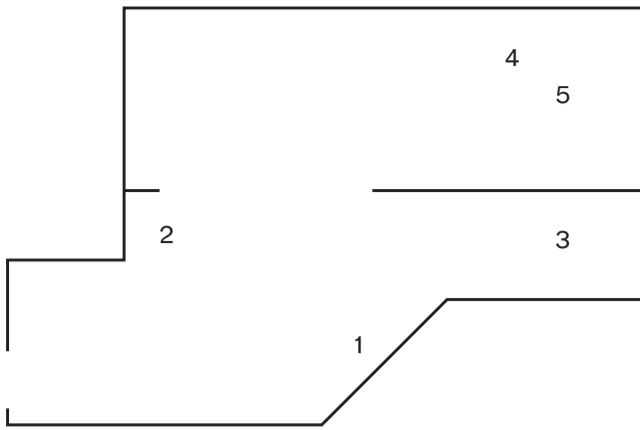
Canción para Consuelo

La biografia apòcrifa de Consuelo, una antiga veïna del Raval, porta a l'artista a investigar sobre la seva persona. Però de tan connectada com està amb el seu entorn, el coneixement sobre la seva vida suposarà a Núria Inés avançar en el coneixement d'aquest barri. Una carta d'amor que li van dedicar a Consuelo serveix de punt de partida per realitzar un relat gràfic amb què es mapeja el seu context i, així, entendre-la. A mig camí entre el treball documental i l'aventura gràfica, una deriva a peu pel Raval servirà per reviuir aquesta investigació que fa referència tant a l'individu com al lloc. Diaris, mapes i dibuixos que s'estenen i que sumen com els versos de la carta, en una experiència que indaga sobre qüestions com són l'alteritat i la construcció d'estereotips.

Albert Tarrats

X-Ocells i hivern als Urals: un cas d'a-sincronia fenològica

En àrees forestals molt fredes com les dels Urals, l'escorça dels arbres rebenta quan hi ha una baixada de temperatura sobtada. Aquest fenomen provoca uns sons potents que es converteixen en un gran concert de la natura. Per mitjà de la fenologia i l'observació de les migracions de les aus es pot predir quan arribarà l'hivern. Albert crea un dispositiu format per potenciòmetres i aparells sònics que permetran a l'espectador reproduir les piulades dels ocells. Aquests sons, seguint certs patrons combinats, activen una percussió estrident que imita aquella reacció natural de l'hivern als Urals. El projecte es basa en una reflexió a l'entorn de la intervenció humana en l'ecologia, tot posant en joc nocions com són l'animisme i l'*hiperobjecte*.

1 — Núria Inés Hernández
Canción para Consuelo

El pròxim 17 de novembre respondrem la carta d'amor de Consuelo, tot transformant-la en una cançó que esteu convidats a escoltar. Podeu enviar un Whatsapp al 603 21 63 73 per rebre informació sobre el lloc i la hora.

2 — Albert Tarrats
X-Ocells i hivern als Urals: un cas d'a-sincronia fenològica

3 — Helena Freiria
La esposa de José Losada
Vídeo HD, color, 16' 26", stereo

4 y 5 — Projecció consecutiva de:
Alejandro Cabrera y Carlotta Napolitano
2km al sur. Km150: Sant Salvador de la Vedella
Vídeo HD, color, 22' 40", stereo

Irene Gil Ramón y David Tena
Aiguallum, 2018
Vídeo HD, color 17' 50", 16:9, stereo

Biografies

Alejandro Cabrera (Barcelona, 1987) y Carlotta Napolitano (Nàpols, 1987). Amb formació i experiència en el camp de la producció audiovisual, han treballat en la direcció, guió, producció i muntatge de documentals creatius com són: *Cabeza de Orquídea* (2016, premi a la millor direcció al Festival Internacional de Cinema de Sitges - SGAE secció Nova autoria de 2017); *Campanya*, millor documental curt a la Mostra de cinema en català SOMCINEMA 2016, millor documental Bibliocurts 2016, Biznaga de plata en els apartats de Premi especial del jurat i premi del públic a la secció oficial del 19 Festival de Cine de Málaga); o bé *Hogar* (2015).

Helena Freiria (Barcelona, 1996). Graduada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, ha participat amb el seu treball a les exposicions col·lectives *Un abrigo para no perder libretas* (Centre de Documentació i Museu Tèxtil de Terrassa, 2018/ Museu Municipal de Vilassar de Mar – Museu Enric Monjo, 2018) i *Te quiero para siempre* (La Usurpada, Barcelona, 2018).

Irene Gil Ramón (Vic, 1991) y David Tena (Hamburg, 1984) són realitzadors audiovisuals, amb Màster en Documental de Creació de la Universitat Pompeu Fabra. Els seus treballs han estat presentats en festivals locals (BCN Visual Sound) i internacionals (Cucalorus, DMZ Japan, Student Cuts Slovenia) i en espais com Écoles de Spagne (La Sorbonne, Mas). En el cas d'Irene, el seu interès pel so experimental l'ha portat a col·laborar amb d'altres artistes (projecte RAYO-60 del músic Ander Agudo). David ha estat seleccionat per la convocatòria Ebrergent 2018, que organitza el Centre d'Art de les Terres de l'Ebre Lo Pati.

Núria Inés Hernández (Barcelona, 1987) treballa en la narració gràfica expandida, trobant en allò biogràfic i la quotidianitat ambients de valor, dels quals extreu discursos i marcs per a l'acció artística. Va estudiar Belles Arts i va finalitzar el Màster de produccions artístiques i investigació l'any 2012 (Universitat de Barcelona). Com a relatora gràfica ha col·laborat amb d'altres artistes en projectes com *Els enemics i del poble i l'infern* (2017), de Lluç Mayol, o *Acció impugnada 26*, de Rafael Tormo (2017). Ha il·lustrat la novel·la gràfica *La importància de ser rosa* (ed. Barrett, 2017), amb el guió de Miguel Àngel Blanca (Manos de topo) i també ha col·laborat amb el portal cultural nativa.cat fent cròniques culturals i gràfiques, i com a part del Colectivo Julio. *tintafina.net*

Albert Tarrats (Barcelona, 1988). El seu treball s'emmarca en l'àmbit del so, a través de l'experimentació amb *ensembles* d'improvisació i la construcció d'objectes i dispositius sonors. Ha presentat instal·lacions a festivals com Zeppelin (CCCB, 2016), Mixture (Fabra i Coats, 2017), Recorreguts Sonors (Convent de Sant Agustí, 2017) i In-Sonora (IED Madrid, 2018). Recentment ha participat en l'activació de "•" a Hangar Sonor i a l'exposició col·lectiva *No Serà Veritat* (Fundació Guinovart, 2018). Conjuntament amb Adrià Juan i la coreògrafa i ballarina Raquel Klein treballen en diferents projectes performatius com *Wu Wei* (Quinzena Metropolitana de Dansa, La Caldera, 2018) o 1'28 (Teatre Principal, Mallorca, 2018).

Un impressionant retorn de les coses és una proposta de l'equip de mediació de Sala d'Art Jove 2018, format per Carolina Jiménez i Jordi Vernis.

Sala d'Art Jove C. Calàbria 147 Tel. 93 483 83 61
Direcció General de Joventut 08015 Barcelona artjove.tsf@gencat.cat

Organitza:

 Generalitat de Catalunya
Departament de Treball, Afers Socials i Famílies
Direcció General de Joventut

S A L A D'ART
J O V E

Col·labora:

HANGAR.ORG

HISK

MAC BA

MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA

LO PATI!
CENTRE D'ART TERRES DE L'EBRE

AV

ACVIC
CENTRE D'ARTS CONTEMPORANIES

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

 UNIVERSITAT DE BARCELONA

 LA PAERIA
Ajuntament de Lleida

 centre d'art la panera

www.saladartjove.cat